

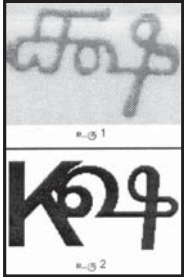
மொழியியலை மாற்ற முனையும் ஈஷ்ட

ஞா. பாலச்சந்திரன்

-கணினித்துறை, இயந்திரவியல் பீடம், மொறட்டுவைப் பல்கலைக்கழகம்.

“கிரந்த மொழி எழுத்துக்களை தமிழ் உள்வாங்கலாமா?” எனும் விவாதம் பல ஆண்டுகளாக மொழியியலிலே காணப்படுகின்றது. தனித்தமிழ்தான் தமிழ் மொழிக்குத் தனித்துவம், என்றும் பரவலாக விவாதிக்கப்பட்டு வருகின்றது. எது எவ்வாறு இருப்பினும் இன்று ‘ஸ்’, ‘ஜ்’, ‘ஷ்’, ‘ஹ்’, ‘ஈஷ்ட’ எனும் கிரந்த எழுத்துக்களும் ‘ஸ்ரீ’ எனும் கிரந்த கூட்டெழுத்தும் தமிழிலே பரவலாக பாவிக்கப்பட்டு வருகின்றன. இவற்றிலே ‘ஈஷ்ட’ எனும் எழுத்தைப் பற்றி ஒருசில குறிப்புகளைத் தருவதுதான் இச்சிறிய கட்டுரையின் நோக்கம்.

“இந்திய மொழிகள் அனைத்திலுமே உரத்த ஒலி எழுத்துக்களை இழந்த மொழி தமிழ் ஒன்றே” என்று Robert Caldwell தனது திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் எனும் நூலிலே குறிப்பிடுகின்றார். தமிழ் மொழி உரத்த ஒலிகளை இழக்கவில்லை. ‘காகம்’ எனும் சொல்லிலே ‘ஹ்’ ஒலிப்பது, ‘கஞ்சி’ எனும் சொல்லிலே ‘ஜ்’ யினூடாக ‘ஜ்’ ஒலிப்பது போன்று பல உதாரணங்களைக் காட்டலாம். இவ்வொலிகள் தமிழிலே இருக்கின்றனவே ஒழிய இதற்குரிய எழுத்துக்கள் தமிழிலே இல்லை. தமிழ் மொழியை முதன் மொழியாகக் கொண்டவர்கள், எவ்வித சிரமமும் இன்றி இவ் உரத்த ஒலிகளைப் பொருத்தமான இடத்திலே ஒலிப்பார்கள். ஆனால், தமிழ் பயிலும் வேற்று மொழியினருக்கு இதனை பிரித்தறிவது சிரமமானது. அத்துடன் இன்றைய உலகில், தமிழானது பலதரப்பட்ட மொழிச் சொற்களை எழுத வேண்டிய தேவைக்குத் தள்ளப்படுகிறது. உதாரணமாக France எனும் சொல்லை தூய தமிழிலே எழுதுவது மிகவும் சிரமமானது. இவ்வாறான காரணங்களால் சில கிரந்த எழுத்துக்களை தொன்று தொட்டு எட்டாம் நூற்றாண்டுக்கு

முன்பிருந்தே) தமிழிலே சேர்த்து எழுதிவருகின்றனர். அவற்றிலே ஒரெழுத்துதான் ‘ஈஷ்ட’.

‘ஈஷ்ட’ எனும் எழுத்தை உச்சரித்தால், மற்றைய எழுத்துக்களை உச்சரிக்கும்போது இல்லாத ஒரு இடறலையும் நீள உச்சரிப்பையும் உணரலாம். உண்மையில் ‘ஈஷ்ட’ எனும் மெய், கிரந்த மொழியிலே ஒரு கூட்டு மெய்யாகும் (conjunct consonant). கிரந்தத்தில் காணப்படும் ‘க்’ மெய்யெழுத்தும் ‘ஷ்’ மெய்யெழுத்தும் இணைவதால் பெறப்பட்டது. இந்திய மொழிக் குடும்பங்களில் கூட்டு மெய்யெழுத்துக்கள் ஒரு பொதுவான விடயமாகும். ஆனால் தமிழ் மொழியிலே கூட்டு மெய்கள் இல்லை. தமிழ் மொழி கூட்டு மெய்யான, ‘ஈஷ்ட’ ஐ உள்வாங்கியதேயன்றி கூட்டு மெய்கள் எனும் மொழியியல் அம்சத்தை உள்வாங்கவில்லை. தமிழிலே ‘ஐ’ ஒள’ எனும் உயிர் கூட்டொலிகள் (diphthongs) காணப்படுவது இவற்றுக்குப் புறம்பான அம்சமாகும்.

நாம் இன்று எவ்வாறு ‘ஈஷ்ட’ ஐ எழுதுகின்றோம் என்று நிதானித்துப் பார்த்தால், பாரிய மொழியியல் தவறைப் புகுகின்றோம் எனத் தெரியவரும். உரு 1 இல் காணப்படும் வடிவம்தான் சரியான வடிவம். கிரந்த ‘க்’ உடன் (தமிழ் ‘க்’ற்கும் கிரந்த ‘க்’ இடையில் உள் உருவவியல் வேறுபாட்டைக் காண்க) சேர்த்துதான் ‘ஷ்’ எழுதப்படல் வேண்டும். நாம் தமிழ் ‘க்’வை அடிப்படையாகக் கொண்டு ‘ஈஷ்ட’ எழுதுவதன் மூலம் இருவேறு மொழிகளின் அடிப்படைக்கூறுகளை இணைப்பதோடு மட்டுமல்லாது தமிழிலே கூட்டு மெய் எனும் இல்லாத அம்சத்தையும் கொண்டுவருகின்றோம்.

நாம் ‘ஈஷ்ட’ ஐ தமிழ் மொழி ‘க்’ அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதுவது ஆங்கில மொழியில் உள்ள ‘K’ எழுத்துடன் கிரந்தத்தில் உள்ள ‘ஷ்’வைச் சேர்த்து உரு 2 இல் உள்ளது போன்று எழுதினால் ஏற்படும் நகைப்புக்கு எந்தவிதத்திலும் குறைந்தது அல்ல.

அவற்றினை எழுதியவர்களையும் தூக்கிவிட்டார்கள். இலக்கிய வடிவமோ, கலையழகோ கவனிக்கப்படவில்லை. மார்க்சியம் தழுவாத எழுத்தாளர்களை முற்றுமுழுதாகத் தூக்கி ஒதுக்கிவிட அவர்களால் முடிந்தது. அவர்களின் பெயர்களைக் கூடக் குறிப்பிடாது பார்த்துக் கொண்டார்கள். அதற்கொரு தேவை அப்போது இருந்ததாகச் சிவத்தம்பி இப்பொழுது கூறுகிறார். இரசிகமணி கனகசெந்திநாதன் ஒரு அப்பாவி விமர்சகர். இலக்கியக் கணிப்பீடு என்று வரும்போது எவரையும் ஒதுக்கிவிட அவரால் முடியாது. மாற்றான் தோட்டத்து மல்லிகையிலும் வாசம் கண்டார். இலக்கிய விமர்சனம் என்பது பக்கம் சார்ந்ததன்று. கட்சி சார்ந்ததன்று. நடு நிலையானது எனக் கனக செந்திநாதன் கருதிச்செயற்பட்டார்.

6. ஆங்கில அறிவுடையவர்கள் பலர் நம்மிடையே இருந்தாலும் ஆங்கில இலக்கியப்புலமை உடையவர்களாகப் பேராசிரியர்கள் கைலாபதி, சிவத்தம்பி, ஏ. ஜே. கனகரெட்டா

ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம். கைலாபதி நிறைய வாசிப்பதில் விருப்புடையவர். தான் வாசித்து உணர்ந்தவற்றை பிறர் அறிய வைப்பதில் ஆவலுடையவராகவிருந்தார். சிந்தித்து ஆராய்ந்து நிறைய எழுதினார். கனகரெட்டா நிறைய வாசித்தாலும் பேசினாலும் அவருடைய பெரும்பொழுது ஆக்கமாகக் கழியாது அவமே கழிந்தது. பேராசிரியர் சிவத்தம்பிக்குப் பல சோலிகள். இலக்கியத்துக்கு அவர் ஒதுக்கிய நேரத்திலும் கூடிய நேரத்தைப் பொதுப் பணிகளில் செலவிட்டுள்ளார். என்று அகதிகள் புனர்வாழ்வுக் கழகத்தின் தலைவரானாரோ அன்றே ஈழத்து நவீன இலக்கியத்தின் செல் நெறிகளைச் சூட்டுவதாக வெளிவந்த நூல்களை மனம் வைத்து வாசிப்பது அரிதாகியது. முன்னுரைக்காக அனுப்பிய நூல்களையும் வெளியீட்டு விழாக்களில் பேசுவதற்கான நூல்களையும் தவிர சமகாலத்து நூல்களை வாசித்துக் கணிப்பு செய்ய முடியாது போயுள்ளது. இது ஈழத்து இலக்கியத்துக்கு ஓரிழப்பாகும்.